

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **E. E.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
advokátem se sídlem Ověnecká 33, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. OAM-307/ZA-ZA12-ZA17-2020,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o opakovaně podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Krajský soud se musel vypořádat jednak s namítanými procesními pochybeními žalovaného při seznámení žalobce s podklady rozhodnutí a předání rozhodnutí. A s tím, zda skutečnosti, které žalobce uváděl v nové

žádosti (trestní stíhání v X a česká přítelkyně), neměly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení této žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal svou první žádost o mezinárodní ochranu v září 2019. Důvody své žádosti opíral hlavně o to, že je X. Rodina žalobce se kvůli své etnicitě musela přestěhovat z Istanbulu do Izmiru. Tam měli problém najít si zaměstnání. Žalobce nemohl studovat, dokončil pouze základní školu. Jako Kurd nemohl dosáhnout vyššího vzdělání. Žalobce poukazoval na to, že Kurdové to mají v Turecku těžké. Není tam bezpečno kvůli množství teroristických útoků. Žalobce nebyl ve vězení, ani na něj není vydán zatykač. Do žádného konfliktu se státní mocí se nedostal. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že jeho dva bratraci jsou už asi druhý měsíc ve vězení, protože na sociálních sítích kritizovali vládu. Dodal, že si na internetu našel, že se měl v Turecku dostavit k soudu, ale jednání bylo již čtyřikrát odročeno. Žalobce však neví, proč ho předvolali. Nevyloučil možnost, že je z něčeho obviněn.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-723/ZA-ZA11-2017, žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Podanou žalobu poté Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 7. 3. 2019 č. j. 41 Az 20/2018-42. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení reflektoval také vývoj tehdejší bezpečnostní situace v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, související s tureckou operací „Pramen míru“. Ta spočívala ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která byla pod kontrolou kurdských milic. Nejvyšší správní soud ovšem konstatoval, že „tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka.“
4. Dne 11. 6. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V řízení uvedl, že má nyní tři důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti. Za prvé došlo ke zhoršení situace Kurdů v důsledku útoku Turecka na Kurdistan v říjnu 2019. Za druhé je proti němu vedeno trestní stíhání a policie zjišťuje, kde se žalobce nachází. Proběhlo už 12 soudních stání. To žalobce doložil výpisem z internetové stránky. O co se v tomto řízení jedná, žalobce neví. Z internetu to nejde zjistit. Má strach, že ho po návratu uvězní a obviní, proto že žádal o politický azyl. Třetím důvodem je jeho rodinný život v ČR. Případá si zde jako doma. Našel si přítelkyni a plánují spolu rodinu. Naučil se česky a je zde v bezpečí.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2020, č. j. OAM-307/ZA-ZA12-ZA17-2020 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost žalobce shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože ji žalobce podal opakovaně ze stejných důvodů.
6. Žalovaný se postupně vyjádřil ke všem třem důvodům, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost. Uvedl, že informace o zemi původu neprokazují, že by se za poslední období situace Kurdů v Turecku výraznějším způsobem změnila. Uznal, že k jisté diskriminaci tam dochází, nejedná se však o pronásledování.
7. Tvzení o trestním stíhání označil žalovaný za účelové. Žalobce o něm musel vědět již v rámci prvního řízení, nemluvil však o něm. Z dokumentu, který žalobce doložil, navíc

není zřejmé, čeho se trestní stíhání má týkat. Neví to ani sám žalobce. Obavu žalobce z toho, že by mohl mít problémy v souvislosti se žádostí o azyl v EU, žalovaný považuje za neopodstatněnou. Turecké orgány se nemají jak dozvědět, že zde žalobce žádal ochranu. Zajímá je může případný nelegální způsob, jakým se žalobce dostal do ČR. To je ale legitimní. Žalovaný dodal, že Turecko je signatářem Úmluvy o právním postavení uprchlíků, aktivně spolupracuje s Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky a přijalo velké množství syrských uprchlíků. Uvažovat o tom, že by žalobce měl být sankcionován za svou azylovou žádost je nemístné. Podle zprávy IOM, kterou si žalovaný obstaral, turečtí občané po návratu do vlasti nečelí žádným problémům.

8. K tomu, že žalobce si v ČR našel partnerku, žalovaný odkázal na blíže nespecifikovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ze které plyne, že o udělení mezinárodní ochrany by bylo možné uvažovat pouze ve výjimečných případech, pokud se jedná o dlouholeté manželství nebo rodinu s dětmi, a současně je vyloučena možnost zpětné reintegrace žadatele v zemi původu. Žalobce navíc svůj rodinný život založil v době, kdy jeho pobytový status v ČR byl nejistý.
9. Žalovaný uzavřel, že žalobce neshledal důvody pro opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce uváděl staré skutečnosti, nebo skutečnosti, o kterých musel vědět již při prvním řízení. V Turecku neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. V blízkosti hranice se Sýrií sice existuje stav zvýšeného napětí, ale většina oblastí Turecka je bezpečná.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. Žalobce nejprve namítá, že došlo k procesnímu pochybení žalovaného při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a při doručování rozhodnutí. Seznámení s podklady proběhlo dne 23. 10. 2020. Žalobce i jeho zástupce však dostali předvolání k seznámení pouze s třídním předstihem. Žalobce proto informoval žalovaného, že jeho právní zástupce se k seznámení nestihne dostavit, ale že žalobce hodlá svého práva na seznámení využít. Žalovaný mu sdělil, že určí nový termín seznámení. K tomu ovšem nedošlo. Následně se dne 10. 12. 2020 žalobce dostavil na pracoviště žalovaného za účelem prodloužení průkazu žadatele. Nečekaně mu v ten den žalovaný předal rozhodnutí ve věci. Žalobce ani jeho zástupce však předtím neobdrželi výzvu k převzetí rozhodnutí. Zaslání výzvy k seznámení pouhé tři dny před konáním úkonu podle žalobce nelze považovat za faktické umožnění využití jeho práva. Tím spíše, pokud mu správní orgán přislíbil stanovení nového termínu. S ohledem na význam práva na seznámení s podklady rozhodnutí mají tyto vady podle žalobce za následek nezákonnost rozhodnutí.
11. Kromě uvedených procesních vad žalobce namítá nesprávné zjištění skutkového stavu, protože žalovaný nesprávně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy. Ta hrozí žalobci jednak v podobě trestního stíhání v Turecku (o kterém žalobce při prvním řízení neměl žádné povědomí), a jednak v podobě zásahu do jeho rodinného života. Žalovaný také vůbec nepřezkoumal možné porušení zásady *non-refoulement*. V tomto ohledu je proto jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. V doplnění žaloby žalobce uvedl bližší informace k jeho rodinnému životu v ČR.
12. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by ve smyslu zákona o azylu odůvodňovala opětovné meritorní posouzení jeho azylové žádosti. K námitce týkající se seznámení s podklady, žalovaný

uvedl, že neobdržel žádnou písemnou žádost o změnu termínu. Výzva k převzetí rozhodnutí byla žalobci doručena dne 10. 12. 2020.

III. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu.
14. Dne 8. 12. 2021 se ve věci konalo jednání. Zástupkyně žalobce shrnula žalobní body. Sám žalobce v češtině popsal své vlastní vnímání věci jak ve vztahu k diskriminaci Kurdů, tak ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu v ČR, kde by chtěl zůstat. Zástupkyně žalobce pak navrhla k důkaznímu provedení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, kterým se ruší rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s ohledem na nepřiměřenost zásahu do jeho rodinného života, který tu má se svojí přítelkyní. Po skončení dokazování následovaly závěrečné návrhy, při kterých zástupkyně žalobce kromě zrušení rozhodnutí žalovaného navrhla, aby krajský soud udělil žalobci doplňkovou ochranu. Po krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.
15. Žaloba *není důvodná*.

a. Seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí

16. Žalobce má obecně pravdu v tom, že právo účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je jedním z nejdůležitějších procesních práv. Jedná o součást práva na jinou právní ochranu podle hlavy páté Listiny základních práv a svobod. Na ústavní úrovni jej garantuje čl. 38 odst. 2 Listiny, který lze aplikovat i ve správním řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 262/06). Porušení práva účastníka na seznámení s podklady pro rozhodnutí představuje s ohledem na jeho ústavní rozměr, natolik závažnou procesní vadu, která sama o sobě může založit nezákonnost rozhodnutí (obdobně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04).
17. V tomto případě však k porušení práva na seznámení s podklady nedošlo. Žalobci sice lze přisvědčit, že zaslání pozvánky k seznámení s podklady pro rozhodnutí pouhé tři dny před konáním úkonu není zcela přiměřené. Žalovaný by měl žadatele o konání takto zásadního procesního úkonu informovat s větším časovým předstihem. Na druhou stranu, jak trefně poznamenal žalovaný, ve spisu se nenachází žádná žádost o změnu termínu seznámení s podklady. Žalobce v žalobě sice tvrdí, že on sám žalovaného informoval o tom, že se jeho advokát k seznámení v daném termínu nemůže dostavit, ale úkonu by se chtěl účastnit, načež mu údajně žalovaný přislíbil stanovení nového termínu. Soud však nedokáže ověřit, zda k takové domluvě skutečně došlo nebo nikoliv. Správní spis tomu nenasvědčuje. A právě z něj musí soud vycházet.
18. To platí, obzvláště pokud žalobce od začátku zastupoval advokát coby právní profesionál. Soud by v tomto ohledu očekával aktivitu spíše z jeho strany. Nic mu nebránilo, aby v případě, že se nemohl k seznámení dostavit, písemně požádal o stanovení náhradního termínu. Teprve pokud by mu žalovaný nevyhověl, dalo by se polemizovat o tom, zda předvolání k úkonu s tak krátkým časovým předstihem žalobci, resp. jeho zástupci fakticky znemožnilo účastnit se úkonu. Pokud však zástupce žalobce žádnou snahu v tomto ohledu nevyvinul, nemůže úspěšně namítat, že mu žalovaný znemožnil seznámit se s podklady rozhodnutí. Ničím nepodložené tvrzení o domluvě žalobce se správním orgánem neobstojí.

19. Co se týče okolností, za kterých žalovaný žalobci předal rozhodnutí, zde krajský soud spatřuje pochybení. Zástupci žalobce žalovaný výzvu k převzetí vůbec nezaslal. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Azs 41/2021-29, však plyne, že výzvu k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 24a odst. 2 zákona o azylu je nutné doručovat nejenom žadateli o mezinárodní ochranu, ale i jeho zástupci. V opačném případě takovou výzvu nelze považovat za řádně doručenou. Žalovaný proto měl výzvu k převzetí doručit i právnímu zástupci žalobce.
20. Samotný žalobce pak převzetí výzvy podepsal dne 10. 12. 2020, tj. v den, kdy mu žalovaný doručil i své rozhodnutí. Zákon o azylu nestanoví, v jakém časovém předstihu by správní orgán měl výzvu k převzetí rozhodnutí zaslat. S ohledem na povahu tohoto dokumentu je však zřejmé, že den doručení výzvy by měl předcházet dni předání rozhodnutí. Je-li žadatel zastoupen, měl by mít dostatek prostoru k tomu, aby se se svým zástupcem domluvil na jeho případné účasti na tomto úkonu. A pokud žadatel zastoupen není, měl by mít možnost vyhledat právní pomoc, zkonzultovat další postup ve věci a případně se připravit na podání opravného prostředku. Je proto nepřijatelné, aby správní orgán předvolal žadatele k převzetí rozhodnutí až v den, kdy mu toto rozhodnutí skutečně předá.
21. V tomto případě tedy správní orgán řádně nedoručil výzvu k převzetí rozhodnutí ani žalobci ani jeho zástupci. Toto procesní pochybení však v tomto případě podle krajského soudu nezaložilo nezákonnost rozhodnutí ani nijak nezasáhlo do práva žalobce na podání opravného prostředku. Vady, kterých se žalovaný dopustil, by mohly mít význam při posuzování včasnosti podané žaloby, pokud by se například žalobce k rozhodnutí žalovaného reálně dostal až poté, co nabylo právní moci a nestihl by žalobu řádně podat v zákonné lhůtě. Žalobci bylo rozhodnutí žalovaného dne 10. 12. 2020 doručeno. I přes problémy související s doručováním výzvy k převzetí rozhodnutí, žalobce rozhodnutí převzal a stihl proti němu včas podat odůvodněnou žalobu.

b. Nepřípustnost opakované žádosti

22. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu vymezuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Stanoví, že pokud cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo (1) nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a (2) zda cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
23. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, na nějž odkazuje i žalobce. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany. I opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či důvody, může splňovat podmínku přípustnosti, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla

zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 18 citovaného rozsudku).

24. Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (bod 19 citovaného rozsudku).
25. Své námitky směřující do merita věci žalobce opírá o to, že ve správním řízení uvedl nové skutečnosti, které žalovaného měly vést k opětovnému věcnému posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Těmito novými skutečnostmi jsou trestní stíhání v Turecku a nově vytvořený rodinný život.
26. Pokud jde o údajné trestní stíhání žalobce v Turecku, žalovaný nepopřel, že by se jednalo o novou informaci, argumentoval však tím, že žalobce ji mohl uplatnit již v předchozím řízení. Pravdu ovšem nemá ani žalobce ani žalovaný. Žalobce totiž o trestním stíhání mluvil již v řízení o jeho první žádosti. Při seznámení s podklady rozhodnutí uváděl, že zjistil, že je na něj vydaný zatykač a že se měl dostavit k soudu. Jednání bylo již čtyřikrát odročeno. Ani tehdy žalobce nedokázal sdělit důvod tohoto soudního řízení. S jeho tvrzením se následně vypořádal jak žalovaný, tak krajský soud a Nejvyšší správní soud. Nejedná se tedy o novou skutečnost. Nově žalobce uvádí a dokládá pouze to, že již mělo proběhnout 12 soudních stání. Podstata tohoto tvrzení, tedy údajné trestní stíhání, jehož důvod žalobce nezná, však již byla předmětem posuzování v rámci předchozího řízení. Žalovaný se tímto tvrzením vůbec nemusel zabývat. V žalobě pak žalobce neuvádí žádné bližší informace o tomto trestním stíhání, které by na jeho případ vrhaly nové světlo a mohly by vést k opětovnému meritornímu posouzení jeho opakované žádosti.
27. Pokud jde o rodinný život žalobce s jeho přítelkyní, jedná se o novou skutečnost, kterou žalovaný nezkoumal v předchozím řízení. Současně se však nejedná o skutečnost, která by měla svědčit o tom, že žalobci hrozí vážná újma.
28. Samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Žalovaný v rozhodnutí správně uvádí, že důvod pro udělení doplňkové ochrany bude existovat pouze ve výjimečných případech, pokud by již samotné vycestování žadatele zapříčiněné rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany (které se na rozdíl od správního vyhoštění nepojí se zákazem vstupu do ČR) porušovalo jeho právo na soukromý a rodinný život. Bude se jednat zejména o případy, ve kterých jde o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah – nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodiny s dětmi –, že lze s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, bod 19). Potenciální porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“) v podobě nemožnosti přenesení rodinného života do země původu Nejvyšší správní soud shledal například v posledně uvedeném rozsudku pátého senátu. Šlo v něm o případ nezletilé Kazašky, jejíž rodiče žili

trvale v ČR, kde také ona sama žila prakticky od narození. V Kazachstánu neměla žádné příbuzné a neovládala tamní jazyk.

29. Mezinárodní závazek ČR respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy ovšem není absolutní. Neukládá státu všeobecnou povinnost respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemusí bezpodmínečně respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
30. Žalobce začal svůj rodinný život s českou partnerkou rozvíjet v době, kdy zde pobýval jako žadatel o mezinárodní ochranu. Jeho pobytový status na území ČR byl velice nejistý, protože nemohl vědět, zda ochranu získá. Nemohl proto automaticky spoléhat na to, že po ukončení tohoto prvního řízení zde bude moci zůstat. Na těchto závěrech nic nemění ani rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie provedené k důkazu při jednání, byť dokládá určitou důvěryhodnou kvalitu rodinného života žalobce s jeho přítelkyní. Toto rozhodnutí zároveň nasvědčuje tomu, že i pokud by žalobce do Turecka v důsledku neúspěchu v azylovém řízení musel vycestovat, zrušené správní vyhoštění mu nebrání v opětovném návratu do ČR (při splnění příslušných zákonných podmínek).
31. Krajský soud v případě žalobce nevidí žádné výjimečné okolnosti, které by vedly k závěru, že by k porušení mezinárodních závazků chránících jeho rodinný život došlo již v důsledku vycestování žalobce do Turecka. Lze proto uzavřít, že žalovaný postupoval správně, pokud skutečnosti, které žalobce uváděl v novém řízení, nepovažoval za důvod pro nové meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti nesplňují podmínky podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti proto odpovídá zákonu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Z toho důvodu již ani nezvažoval, zda žalobci přímo neudělí doplňkovou ochranu ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 29. 7. 2019 ve věci C-556/17 *Torubarov*.
33. O nákladech řízení soud rozhodoval podle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému sice toto právo jako úspěšnému účastníkovi řízení vzniklo, ale žádné si neúčtoval. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. prosince 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce